

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

Ἐνεκα τῆς ἀνωμαλίας τῶν ἐν Τουρκίᾳ ταχυδρομείων συνέβησαν ἐνιαχοῦ ἐλλείψεις τινες περὶ τὴν παραλαβὴν τῶν φύλλων τῆς Ἀθηναϊδος. Ἡ Διεύθυνσις ἐπιθυμοῦσα νὰ συμπληρώσῃ τὰς τοιαύτας ἐλλείψεις, παρακαλεῖ τοὺς κκ. Συνδρομητὰς αὐτῆς νὰ εἰδοποιήσωσιν αὐτὴν ἵνα ἀποστείλῃ αὐτοῖς ἐκ νέου τὰ τυχόν καθυστερούμενα φύλλα.

Τίμιος ἄνθρωπος εἶναι ὁ δυνάμενος νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὸν, οὐχὶ φαρισαϊκῶς, ἀλλ' ἐν καθαρᾷ συνειδήσει· «Οὐδὲν ἔχω ἵνα ἑμαυτὸν μεμψῶ, οὐδὲν κακὸν εἰς οὐδένα ἔπραξα, οὐδένα ἠδίκησα.» Ἐάν ὁ τίμιος ᾔνε πλούσιος οὐδέποτε κάμνει χρῆσιν ἐπὶ κακοῦ τοῦ πλούτου τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἐδωρήσατο αὐτῷ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας χρησιμοποιεῖ αὐτὸν τοιοῦτῳ τρόπῳ, ὥστε νὰ δύναται εἰπεῖν πρὸς οἰονδήποτε, ὅτι τὰ δῶρα τῆς θείας Προνοίας δὲν ἠδύναντο νὰ ᾔσαν καλλίτερον τοποθετημένα. Ἐάν δὲ ᾔνε πτωχὸς οὐδεμία ἡμέρα θὰ παρέλθῃ καθ' ἣν νὰ μὴ δύναται νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὸν· «Ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἔχω, τὸ ὀλίγον αὐτὸ εἶναι εἰδικόν μου, ἀποκτηθὲν διὰ τῆς ἐργασίας μου διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου μου, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ μοὶ διαφιλονικήσῃ αὐτό.» Οὕτω ἐν μέσῳ τῶν κόπων βίου ἐργατικοῦ, δὲν ὑπάρχουσι δι' αὐτὸν βάσανοι, δὲν ὑπάρχει ταραχὴ πνεύματος, κοιμᾶται ἐν εἰρήνῃ.

Ἐχει καθαρὰν τὴν καρδίαν αὐτοῦ· αἱ σκέψεις του εἰσὶν εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ, δὲν κρύπτει αὐτὰς, διότι εἰσὶ καλαὶ καὶ ἀθῶαι.

Ὁ εἰσερχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ τιμίου ἀνθρώπου, τοῦ τιμίου πτωχοῦ, δύναται ἀληθῶς, νὰ εἴπῃ· Ἡ ἐνδόμυχος εὐφροσύνη ἀξίζει πλειό-

τερον θησαυροῦ . . . ἢ ἀναπεπαυμένη συνείδησις εἶναι πλοῦτος ἀληθής. Εἰς ἄρτος ξηρὸς τιμίως ἀγοραζόμενος, ἀξίζει καλλίτερον παρὰ τὰ πολυποίκιλα φαγητὰ τὰ διὰ τύψεων συνειδότητος ἐξαγοραζόμενα.

Ὑπὲρ ἀξίαν ἀγοράζει τις ἀγαθόν, τὸ ὅποιον τὸν δελεάζει, πληρώνων αὐτὸ διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνότητος αὐτοῦ.

H. Δ.

ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

[ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Α.

Ἦτο μεσημβρία. Λαμπρὰ δὲ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου τοῦ Ἰουνίου, εἰσδύοντα διὰ τῶν διπλῶν παραπετασμάτων δύο μεγάλων παραθύρων, ἐρώτιζεν ἀμυδρῶς κομψότατον κοιτῶνα ἐν ᾧ ὅμως παριστάνετο δράμα σπαρταξικάρδιον.

Γυνὴ τεσσαρακοντούτις σχεδόν, ὠραιότατη ἀκόμη μὲ ὅλα τὰ ἔγνη τῶν παθημάτων τὰ ὅποια ἐφαίνοντο εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἔκαιτο εἰς ἐπιθάνατον κλίνην. Ἡ κάτωχρος φυσιογνωμία τῆς ἦτον ἱλαρὰ· ἐκ δὲ τῶν μεγάλων καὶ μελάνων ὀφθαλμῶν τῆς, εἰ καὶ ἡμικλείστων ἐτοξεύετο φῶς γλυκὺ τὰ χλωμά χεῖλη τῆς ὑπερμειδίων· ὁ ἀριστερὸς τῆς βραχίων, κρεμόμενος ἐκτὸς τῆς κλίνης, ἐστολίζετο ἀπὸ χεῖρα λευκῆν, μικράν, ὠραιότατην. Ὅστις ἐβλεπε ταύτην θὰ ἠνόει, ὅτι ἡ ἀσθενὴς ἔπασχε μὲν, ἀλλ' ὅτι νύχαριστεῖτο διὰ τὰ παθήματά τῆς· τὸ ἥθος, ἡ θέσις τῆς, ὅλον ἐν γένει τὸ σῶμα τῆς, ἐδείκνυε τόσῃν ἐλπίδι καὶ τόσῳ πόνῳ, ὥστ' εὐκόλως ἐκαταλάμβανες, ὅτι ἐπερίμενεν ἐν μετανόᾳ τὸν θάνατον ὡς ἀμοιβὴν βίου σεμνοῦ καὶ ἀγίου.

Γυνὴ εἰκοσκατῆς καὶ ἐτέρα κόρη σχεδόν ὁμηλικῆς εὐρίσκοντο ἐν τῷ ἰδίῳ κοιτῶνι. Ἡ πρώτη, ξανθὴ μὲ ὀφθαλμοὺς μελανοὺς, μὲ κόμην μακράν καὶ φυσιογνω-

μίαν γλυκεῖαν, ἦτο γονυπετής· παρὰ τὴν κλίνην, τὸ μέτωπον ἔχουσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς ψυχορραγούσης, ἥς τὴν χεῖρα κατεπύλει καὶ κατέβρεχε μὲ δάκρυα· ἡ ἐνδυμασία αὐτῆς ἦτο κομψὴ καὶ πλουσία· ἀλλ' ἡσυχάζον ταύτην μέγιστα ἀνδρικά ὑποδήματα τὰ ὅποια ἐφόρει μέχρι γονάτων.

Πρέπει νὰ εἰπώμεν ἀπὸ τοῦδε τί ἐσήμενον τὰ ἀπρεπῆ ταῦτα ὑποδήματα, διὰ νὰ μὴ ἐκλάβῃ ὁ ἀναγνώστης παράφρονα τὴν φέρουσαν αὐτά.

Ἡ πνέουσα τὰ λοιπὰ ὀνομάζετο Κυρία Νυνή. Ὁταν ὑπανδρευθῇ, ὁ χῆρος σύζυγός της εἶχε περιουσίαν λίαν περιπεπλεγμένην καὶ μικρὰν θυγατέρα. Ἡ κυρία Νυνή, ἀγαπῶσα τὸν κόσμον, καὶ προικισμένη μὲ πολλὰ προτερήματα ἵνα λάμψῃ εἰς αὐτὸν, δὲν ἐφρόντισε πώποτε περὶ τῆς θυγατρὸς ταύτης, ἥτις ἄλλως δὲν ἦτο ἐδική της· ἡγάπα τὴν μικρὰν Εὐφροσύνην ὅπως ἀγαπᾷ τις μικρὸν ζῶον κατοικίδιον, εὐμορφον καὶ εὐάγωγον. Ὅταν δὲ ἐγέννησε κόρην, ἀφωσιώθη ὁλόκληρος εἰς αὐτὴν μ' ὅλην τὴν φυσικὴν της θερμότητα. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ νὰ θωπεύσῃ καὶ νὰ περιποιῶνται τὴν Εὐφροσύνην, ἐπειδὴ ἤθελεν ὅλαι αἱ θωπεῖαι, ὅλαι αἱ περιποιήσεις νὰ ἐπιδαφιεύωνται εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς θυγατέρα. Μετ' ὀλίγον δὲ ἤρχισε καὶ νὰ κακομεταχειρίζεται αὐτὴν διότι ἦτον εὐφροσύνη καὶ ἀγαθότερα τῆς ἀδελφῆς της Ἑλένης. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων νεανίδων ὑπῆρχε διαφορὰ, ἥτις ἐλύπει τὴν μητρικὴν ὑπερηφάνειαν τῆς κυρίας Νυνῆς. Ἐπὶ τέλος ἡ ζηλοτυπία της ἐφθασε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἡναγκάσθησαν, ἵνα λυτρώσῃ τὴν ταλαίπωρον Εὐφροσύνην ἀπὸ τὰς ἀδίκους χεῖρας της, νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν τῆς πατρικῆς οἰκίας.

Καὶ ὅμως ἡ τοιοῦτον τυραννιθεῖσα Εὐφροσύνη, εἶναι ἡ νέα τὴν ὁποίαν ἴδομεν γονυπετὴ παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀδυσωπότητος μητρικῆς. Ὑπανδρευθεῖσα πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μετ' αὐτῆς, καὶ ἐμαθεν αἶφνης τὴν θανατηφόρον ἀσθενεῖάν της. Ἀλλ' εἰ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἦτον ἀσθενής, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ νὰ παραγορήσῃ ἐκείνην, ἥτις τὴν ἐβασάνιζεν ἄλλοτε. Ὁ σύζυγός της ὅμως, φοβούμενος μὴ ἡ θεία τῆς ἀγωνιώσῃς προσβάλῃ τὴν ἀδύνατον κρασίαν της, δὲν ἐπέτρεψεν οὐδὲ νὰ ἐκβῇ, οὐδὲ νὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τὴν κλίνην της. Ἀλλ' ἡ Εὐφροσύνη δὲν ἡγάπα τὰς ὑποκρισίας· εἶπεν ὅτι εἶχεν ἀμετάθετον ἀπόφασιν νὰ ἐπισκερθῇ τὴν μητέρα τῆς ἐπειδὴ ἦτο ἐπιθυμία καὶ καθήκον της. Ὁ σύζυγός της, ἀπελπισθεὶς νὰ νικήσῃ τὴν θέλησιν της τῆς ὁποίας ἐγνώριζε τὴν σταθερότητα, ἐκλείδωσεν ὅλα της τὰ σανδάλια, καὶ προσέταξε τοὺς ὑπηρέτας ἐπὶ πονῇ ἀμέσῳ ἀποβολῇ, νὰ μὴ συντρέξωσι κατ' οὐδὲν τὴν κυρίαν τῶν ἀνδρῶν νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας. Ἀλλ' αὐτὴ ἡγήθη, ἐνεδύθη μόνη της, ἐβασεν ἐν ἐλκεῖν τῶν σανδαλίων της, ἐν ζεύγος ὑποδημάτων τοῦ συζύγου της, καὶ διέτρεξε, κατακαιομένη ἀπὸ τὸν ἥλιον, τὸ μακρὸν διάστημα τὸ ὅποιον ἐχώριζε τὴν οἰκίαν της ἀπὸ τὴν τῆς κυρίας Νυνῆς ὅπου ἐφθασε ἀποκαμωμένη καὶ πυρέσσουσα, ἔχουσα ὅμως τὴν συνείδησιν ἐλαφρὰν, ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ χρέος της.

Ἡ ἄλλη νέα τὴν ὁποίαν ἀνεφέραμεν ἐκάθητο εἰς τινὰ τῶν ἀπωτέρω γωνιῶν τοῦ κοιτῶνος μακρὰν τῆς μητρὸς της. Αὐτὴ ἦτον ἡ Ἑλένη· οἱ ὀφθαλμοί, αἱ ὀφρύς, ἡ κόμη ἦσαν κατὰμαυρα καὶ στιλπνότατα, ἡ λευκότης τοῦ χρώματος σπανία. Πλὴν οἱ χαρακτῆρες αὐτῆς, ἡ εὐρυθμία τῶν ὁποίων ἦτον ἀξιοθαύμαστος, ἦσαν τραχεῖς καὶ ἀνάλητοι. Τὸ ὕψηλόν καὶ σύμμετρον ἀνάστημά της ἦτον ἄχαρι· τὸ σύνολον δὲ εἶχεν ἑκφρασιν μᾶλλον θρασυτήτος ἢ αξιοπρεπείας, μᾶλλον στρυφνότητος ἢ εὐγενείας· τὸ πρόσωπόν της ἦτο λαμπρόν, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία της ζοφερά· δὲν ἦτο ὠραία διότι ἐστρεῖτο ψυχῆς καλῆς.

Διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἀργὴ ἐνώπιον τῆς ἀδελφῆς της τὴν ὁποίαν ἐμίσει ἡ Ἑλένη ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρα· βιβλίον καὶ προσεποιεῖτο, ὅτι ἀνεγίνωσκεν· ἡ προσοχὴ της ὅμως ἦττον ἀλλαχού. Οἱ ὀφθαλμοί της ἐστρέφοντο πρὸς τὴν κλίνην καὶ ὁσάκις ἐβλεπε τὰ ὑποδήματα τῆς ἀδελφῆς της, μειδίαμα χλευαστικὸν ἐπλανᾶτο εἰς τὰ χεῖλη της. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ φανερώσωμεν, εἰ καὶ ἡ ἀποκάλυψις εἶναι τρομερά· πρέπει νὰ τὸ φανερώσωμεν διότι τὰ παραδείγματα τῶν τρομερῶν πραγμάτων, χρησιμεύουσιν ὡς διδασκαλία, ὥς καὶ τὰ παραδείγματα τῶν καλῶν· ἡ νέα ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν ἡ μήτηρ αὐτῆς· ἐδειξε σκληρότητα ἀνάνθρωπον πρὸς τὴν ἀσθενῆ μητέρα της· καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὑπολογίζουσα ἐν νῷ τὴν πλουσίαν κληρονομίαν της, ἠθάνετο ἀνυπομονησίαν διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς της! . . .

Πρὸ πολλοῦ ἡ ἀσθενὴς δεινοπαθοῦσα καὶ ἀγωνιώσα ἔκειτο ἀναισθητός· ἀλλ' αἶφνης ἐφάνη ἀνανήφουσα καὶ ἀναβιβάσασα τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον της ἐφύβρισε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσθεῖσαν.

— Θεέ μου! ὁποῖον ὠραῖον ὄνειρον! . . . εἶδα ὅτι ἦτο πλησίον μου κάποιος ὁ ὁποῖος μὲ ἡγάπα! . . .

Ἡ Εὐφροσύνη ἀκούσασα τὴν περίλυπον ταύτην φωνήν, ψυχῆς ἐγκαταλειφθεῖσης τὸ εὐγλωττον τοῦτο παράπονον, ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν μητέρα της· τὰ δάκρυά της ἔρρεον κρουνήδον, καὶ ὅταν κατάρθωσε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Δὲν ἡπατήθης· εἶπε μῆτερ μου· τῶνόντι εἶναι πλησίον σου κάποιος ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ. . . κάποιος ὁ ὁποῖος δὲν θά σ' ἐγκαταλείψῃ. Ἡ ψυχορραγούσα ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ἡ φιλικὴ ἐκείνη φωνή, καὶ ἰδοῦσα τὴν Εὐφροσύνην γονυπετὴ ἐφάνη ἀμφιβάλλουσα· παρατηρήσασα δὲ μετὰ πλειότερας προσοχῆς, ἶδε τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της κλαῖον καὶ προσευχόμενον. Τότε ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν συνῆψε τὰς χεῖρας ὡς διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν· στρέψασα δὲ καὶ πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Εὐφροσύνην, εἶπε μὲ μειδίαμα ἀρρήτου εὐγνωμοσύνης.

— ὦ! Εὐφροσύνη, εὐχαριστῶ! . . . εὐχαριστῶ, σὺ ἦσο ὁ ἄγγελος τοῦ ὀνειράτός μου! . . . Ἄν ἤξευρες πόσην παρηγορίαν αἰσθάνεται ὁ πάσχων, ὅταν δάκρυα ῥέουσιν ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἔχει πρὸ πολλοῦ κανένα νὰ τὸν ἀγαπᾷ! . . . Ἄν ἤξευρες

πόσον είναι ωραῖον ν' ἀποθάνῃ τις χωρὶς κάμμιαν τύψιν συνειδήσεως, ἐνῷ ἐμελλε πρὸ ὀλίγου νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν ἔχων τοιαύτην τύψιν! . . Διὰ τοῦτο, δὲν ἤμποροῦσα ν' ἀποθάνω, ἐπερίμενα μίαν συγχώρησιν, σ' ἐπερίμενα, καὶ ἐν τοσοῦτῳ πόσον ὑπέφερα! . . ὦ! ναί, πόσον ὑπέφερα! . . πλὴν ἤλθε, κόρη μου! τὰ δάκρυά σου ἐλάφρυναν τὴν ψυχὴν μου, μ' ἐσυγχώρησας, μὲ ἠλόγησας· καὶ τώρα δὲν ὑποφέρω πλέον, δὲν ἔχω τίποτε νὰ θαρῶν τὴν καρδίαν μου, εἰμ' εὐτυχής· . . δύναμαι νὰ πηγαίνω . . ἐπειδὴ μὲ συγχωρεῖς . . Αἱ! κόρη μου;

— Μητέρα μου, ἀνέκραζεν ὀλολύζουσα ἡ Εὐφροσύνη, ζήτῳ γονυπετής τὴν εὐχὴν σου, καὶ σὲ παρκαλῶ νὰ ζήσης διὰ νὰ μὲ ἀγαπᾷς . . διὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃς νὰ σ' ἀγαπῶ!

— Τὴν εὐχὴν μου; . . ἀπεκρίθη, ζητεῖς τὴν εὐχὴν μου; . . Οἱ ἄγγελοι ἔχουν ἀνάγκην εὐχῆς; ὅχι, δίδουν χάριτας. Ἄκουσε, προσέθηκε μὲ φωνὴν χαμηλοτέραν, καὶ δεικνύουσα διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Ἑλένην. Βλέπεις τὴν ἀπάνθρωπον ἐκείνην κόρην χάριν τῆς ὁποίας σὲ ἐθυσίασα; Ἀφότου ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον μὲ τυραννεῖ ἀφοῦ μάλιστα ἠρώστησα ἐφέρθη μὲ ἀκατανόητον ἀσπλαγχνίαν πρὸς ἐμέ· εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃς, ὅτι ἐσυλλογίζετο τὰς ἐπισκέψεις τῶν ἱατρῶν καὶ τὰ ἱατρικά; Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ πάντοτε. Εἶναι υπερήφανος, φύλατος ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ κακὴ· κάνεις εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀφοῦ ἀποθάνω ἐγώ. Ἡ ἰδέα αὕτη μ' ἀπελπίζει. Δὸς μοι τὸν λόγον σου, ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾷς ἀντ' ἐμοῦ, σὺ ἡ ὁποία τόσῳ ὑπέφερες ἀπὸ ἐμέ ἐξ αἰτίας τῆς, καὶ θ' ἀποθάνω ἀνκαυμένη. Ἴσως δὲν θὰ σοὶ γνωρίζῃ κάμμιαν χάριν, οὔτε διὰ τὴν ἀγάπην οὔτε διὰ τὰς περιποιήσεις σου· ἡ ἀμοιβὴ ὅμως τοῦ καλοῦ τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃς δὲν θέλει σοὶ δοθῇ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Ἡξεύρω ὅτι ἀρκεῖ εἰς τὴν καλὴν σου καρδίαν νὰ κάμῃς τὸ καλόν, καὶ ἂς μὴ τὸ γνωρίσῃ οὐδ' αὐτὸς ὁ Θεός.

— Σ' εὐχαριστῶ μητέρα μου, διὰ τὴν καλὴν σου καρδίαν· δὲν εἰμαι πάντοτε ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης;

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη ἤρχισε νὰ δυσφορῇ διὰ τὴν μετὰ τῆς Εὐφροσύνης συνομιλίαν τῆς μητρός της, θυμωθείσα δὲ ἐπὶ τέλους· διότι ἐλησμόνησαν ὅτι ἦτο παροῦσα, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ὀξείαν.

— Θεέ μου! Εὐφροσύνη! φαίνεται ὅτι ἔχεις νὰ ἐκμυστηρευθῇς πολλὰ εἰς τὴν μητέρα μου καὶ ν' ἀκούσῃς πολλὰ ἀπὸ αὐτῆς, διότι βλέπω καὶ τὴν ἐνοχλεῖς τόσον, ἐνῷ οἱ ἱατροὶ τῆς ἀπηγόρευσαν νὰ ὁμιλῇ! Θέλεις λοιπὸν νὰ τὴν φονεύσῃς;

Ἡ Εὐφροσύνη δὲν ἀπεκρίθη· ἠσπάζετο μόνον μὲ πλειοτέραν ζέσιν τὰς χεῖρας τῆς ἀσθενοῦς, ἥτις εἶπε ψιθυρίζουσα.

— ὦ! ἂν ἡ λύπη φονεύῃ, ἠξεύρω καλῶς τίς μ' ἐφόνευσεν! . . Ὅχι βέβαια ἡ καλὴ αὐτὴ κόρη.

Ν. Π. Θ.

(ἀκολουθεῖ.)

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐγένοντο ἐσχάτως πειράματα ἀκαριαίας φωτογραφίσεως. Εὐφωτογράφησαν σιδηροδρομικὴν ἄμαξαν βαίνουσαν ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτῆς ταχύτητι, ἡ δὲ φωτογραφία εἰκονίζει ἀκριβῶς τὴν ἐντύπωσιν τῆς ταχύτητος. Ἐν Κανταβρυγίᾳ ἐφωτογράφησαν τὴν φυσιογνωμίαν ζώου φονευομένου αἰφνιδίως δι' ἐκπυρσοκροτήσεως. Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐνός ὄνου προσεκόλλησαν φυσέκιον δυναμίτιδος, ὃ δὲ φωτογραφικὸς φακὸς διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀτυχεῖς ζῶον. Ρεῦμα ἡλεκτρικὸν ἐμελλε νὰ παραγάγῃ συγχρόνως τὴν ἐκρήξιν καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν πλάκα. Ἡ εἰκὼν τοῦ θανάτου τούτου τοῦ ζώου εἶναι σπαρακτική· ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκρήγνυται εἰς τεμάχια, αἱ τρίχες ὅλου τοῦ σώματος εἰσὶν ἀνορθωμέναι, ὡς ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους τρόμου, αἱ δὲ κνῆμαι φαίνονται, ὡς εἰ ἐπειρῶντο νὰ φύγωσιν. Οἱ ἱατροὶ, οἵτινες ἀνέλυσαν τὴν εἰκόνα ταύτην, εὗρον ἐν αὐτῇ τὴν ἐκφρασιν ἰσχυροῦ τρόμου, ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται, ὅτι ἐν περιπτώσει κεραυνοβόλου θανάτου μεσολαβεῖ μεταξὺ τῆς ἐκρήξεως καὶ τοῦ θανάτου στιγμὴ ἀκαριαίας αἰσθήσεως.

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Μὲ καράβια παραδέρνει
Σ' τοῦ πελάου τὰ νερά
Τὸ ναυτόπουλο ποῦ σέρνει
Τὴ ζωὴ του 'στὰ πανιά

Ξημερώνει καὶ βραδιάζει
'Σ τὰ κατάρτια ξενυχτᾷ
Καὶ ποτὲ δὲν τὸ τρομάζει
'Αγρία λύσσα τοῦ βορρᾶ.

Μαύρη κόλασις μπροστὰ του
'Αν τὸ δρόμο σταματᾷ,
'Εγὼ-μόλα 'στὰ πανιά του
Τὸ ναυτόπουλο πετᾷ

Μὲ τὸν ἄνεμο παλεύει
Μὲ τὸ κύμα πολεμᾷ
Καὶ τὰ δυὸ νικῶντας φεύγει
Καὶ τὸ δρόμο ἀκολουθεῖ.

Ποιὸς ἠξεύρει τοῦ Τομπάζη
'Αν δὲν μοιάσῃ μιὰ φορὰ,
Ποιὸς ἠξεύρ' ἂν δὲν ταιριάζῃ
Τοῦ Μιαούλη 'στὴν ἀντρεία,

Καὶ μιὰ μέρα ξημερώση
Σ' τῆς Τενέδου τὰ νερά,
'Αλλῇ μιὰ νὰ στεφανώση
'Η Ἑλλάς παλληκαριά.

Ν. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.